

Ei koskaan yhtään mitään Tiesin, että oli aamu, vaikka en ollut vielä avannut silmiäni. Teki mieli, vain jäädä sänkyyn. Edessä häämöttävä koulupäivä ei paljoa jouduttanut nousemista. Äiti veisi minut ja sokean pikkusiskoni Fariinan kouluun. Äiti lennähti huoneeseen ja pamautti valot päälle. –Zaphriina, nyt ylös sieltä. hän huusi ja tuli tempaisemaan peiton päältäni. Äidin herätykset eivät olleet kovin mukavia. Nousin istumaan ja siristelin silmiäni kirkkaassa valossa. Äiti katosi huoneestani ja meni herättelemään Fariinaa. Laahustin yöpaitaisillani keittiöön ja nappasin muropaketin kaapista. Muroja oli vain vähän, joten kumosin kaikki kulhooni maidon sekaan. Äiti ja Fariina tulivat käsi kädessä keittiöön. Äiti auttoi Fariinan istumaan. –Mitä sinä teet, hän kiljaisi ja syöksyi kohti tyhjää muropakettia. –Syön, vastasin näsäviisaasti. –Ne loput murot olivat Fariinalle sinä itsekäs, ahne possu! hän ärjyi. Työnsin murokulhoani Fariinan eteen. –Syökööt sitten, sanoin. Minulla ei ollut enää nälkä. Katosin huoneeseeni vauhdilla ennen, kuin ehdin kuulla enempää. Siskoni sokeutui kaksi vuotta sitten hänen ollessaan 10vuotias. Sen jälkeen, kun hän sokeutui äidistä on tullut sietämätön. Äiti syytti minua Fariinan sokeutumisesta, vaikka minulla ei ollut siihen osaa eikä arpaa. Isä häipyi, kun kuuli äidin odottavan minua. Minä, kun olin vain sellainen ”vahinko” Istuin sängylle ja tuijotin vaatekaapin avonaisista ovista sisään. Mietin hetken mitä laittaisin päälleni ja lopulta tyydyin vaaleansinisiin farkkuihin ja mustavalkoraidalliseen pitkähihaiseen. Pakkasin mukaan tuulitakin sillä päivällä pitäisi sataa. Menen eteisen peilin eteen sillä omassa huoneessani ei ole peiliä. Näen peilistä 16vuotiaan tytön kasvot ja kirkkaan vihreät silmät. Olin sillä lailla myös erilainen, äidillä ja Fariinalla oli molemmilla ruskeat silmät. Kampaan hiukseni ja annan niiden laskeutua pitkinä ja tuuheina selkään. Minulla on kauniit ruskeat hiukset. Ihmettelin usein, että miksi minua kiusattiin. En ollut mitenkään erilainen, kuin muut, mutta silti minut oli valittu koko koulun silmätikuksi. Oikeassa poskessani oli himmeä sinertävä läiskä muistona viime koulupäivästä. En edes viitsinyt nostaa paitaani, sillä tiesin näkeväni siellä mustelmien kirjon. Ajatukseni keskeytyivät, kun äiti sanoi. –Mitä sinä sitä tukkaasi kampaat, ei se siitä paremmaksi muutu. Käänsin kasvoni häneen päin ja tuijotin suoraan hänen viirusilmiinsä. –No ainakaan minulla ei ole harakanpesää tukan tilalla, lauoin takaisin, vaikka tiesin saavani maksaa siitä. Äidin ilme venähti ja naama muuttui punaiseksi. –Sinulla ei sitten ole autokyytiä tänään, hän sihisi. Kohautin olkapäitäni. Laitoin farkkutakin päälleni ja tuulitakin käsivarrelleni. Sen jälkeen lähdin laahustamaan bussipysäkille.

Bussi saapui onneksi aikataulussa. Ankea kuski toivotti ankeat huomenet ja kiiruhdin takimmaiselle istuimelle. Nojasin päätäni ikkunaan ja tekeydyin näkymättömäksi. Bussi täyttyi tasaisesti ja jokaisella pysäkillä tuli muutama ihminen kyytiin. Sain vieruskaveriksi pojan luokaltani ja pelästyin hienoisesti. Toivoin, että bussi olisi perillä mahdollisimman pian. Poika tuijotti minua ja se lisäsi hätäntyneisyyttäni. –Moi, hän sanoi. En uskaltanut vastata. Pian pysäkkini lähestyi ja painoin nappia. Ajattelin jo pienen hetken, että poika ei väistäisi vaan pitäisi minua vankina paikallani. Poika kuitenkin väisti ja pääsin ovelle. Niiden auetessa poika huusi. –Hei, sinä unohdit takkisi! Pelästyin ja pakenin ovista. Kauhukseni huomasin, että poika jäi samalla pysäkillä ja lähti seuraamaan minua. Juoksin vauhdilla kouluun jossa olisin –tavallaan-turvassa. Menin äidinkielen luokkaan, jossa Maritta tervehti minua iloisesti. Vastasin hymyyn, Maritta sai minut aina hyvälle tuulelle. Istuin vakiopaikalleni luokan eteen odottamaan tunnin alkua. Luokkaan tuli kaksi eri ryhmää. Ensin tulivat tytöt ja sitten pojat. Kävi hetken kolina ja pölinä, kun kaikki etsiytyivät paikoilleen. –Hyvää huomenta, Maritta toivotti. –Huomenta Maritta, vastasivat kaikki. Istuimme alas opettajan viittottuaan käsillään luvan. Tunti vilahti ohi, kuin siivillä. Käsittelimme runoja, joten olin koko tunnin hyvin aktiivinen. Saimme läksyksi kirjoittaa runon vihkoon. Se aiheutti luokassa innottoman voihkinnan, mutta minä olin intoa täynnä. Ainoastaan lähestyvä välitunti masensi mieltäni. Välitunnilla menin rakennuksen nurkkaan ja

olin mahdollisimman näkymätön. Tuloksetta. Ei kestänyt kauan, kun Tino jengeineen tuli luokseni. Yritin sulkea korvani ennen, kuin kuulisin ilkeitä sanoja, mutta epäonnistuin. –Mitä se mato täällä möyrii, Tino laukoi ja muut nauroivat. Katsoin lasittunein silmin lauman lävitse ja en ollut kuulevinani. Tino sanoi vielä joitain loukkauksia, mutta en reagoinut. Lopulta se repivät farkkutakkini pois päältäni ja heittivät sen koulun katolle. Ihmettelin miten he jaksoivat heittää sen sinne asti. En edelleenkään reagoinut, joten he kyllästyivät. –Lähdetään, mato sai jonkinlaisen kohtauksen ja se voi olla tarttuvaa, Tino sanoi ja lähti tallustelemaan lauma perässään muualle. Kurkistelin katolle löytääkseni takkini, mutta sitä ei näkynyt. Hytisin kirpeässä syysilmassa ja säälin itseäni. Toivoin välitunnin loppuvan mahdollisimman pian, jotta pääsisin lämpimään. Eteen tuli joku. En välittänyt nostaa katsettani nähdäkseen kuka siinä seiso. –Sinä näytät tarvitsevan tätä, hän sanoi. Äänen tunnistin ja kohotin katseeni. Se oli sama poika joka oli seurannut minua bussista. Kädessään pojalla oli tuulitakkini. Pelkäsin, että tämä oli jotain pilaa, että takissa oli esimerkiksi kutituspulveria ja hän nauraisi, kun raapisin itseni hengiltä. Minulla oli kuitenkin kylmä joten otin takin epäluuloisesti vastaan. Tutkailin takkia varovasti. –Ei hätää, en ole laittanut sinne mitään, poika naurahti. Hänen hymynsä oli ystävällinen, vailla merkkiä ilkeydestä tai vahingoniloudesta. Laitoin takin päälleni ja suloinen lämpö levisi ruumiiseeni. –Kiitos, kuiskasin hiljaa. –Eipä kestä. Minä olen muuten Niko. Nyökkäsin, en uskaltanut esitellä itseäni. Olin helpottunut, kun kello soi ja ryntäsin sisään. Liikuin koulun käytävillä huomaamatta. Epäonnekseni jouduin kulkemaan Tonin joukkojen läheltä päästäkseni luokkaan. Jokainen tuijotti minua ja takkiani. Tonin ilme oli ärtynyt ja melkein juoksin luokkaan. Luokka täyttyi ja suurin osa ihmetteli, että mistä kummasta olin repinyt takin itselleni. Salaa tunsin pienoista mielihyvää, siitä kun he eivät saaneet sitä iloa, että olisivat nähneet minut palelevan. En näyttänyt sitä kenellekään, sillä tiesin saavani maksaa siitä. Itse asiassa saisin takuulla maksaa tästäkin tempusta. Keskityin fysiikan merkkeihin ja aineisiin. Kuuntelin tarkasti mitä opettaja sanoi ja siirsin sanat ”hyödylliset” kohtaan aivoissani. Koulun loputtua odottelin äitiäni parkkipaikalla. Hänen oli määrä tulla hakemaan minua, vaikka kyllä epäilin että tulisiko hän. Parkkipaikalla ei ollut yhtäkään autoa ja kaikki tuntui pysähtyvän. Kuulin ainoastaan oman sydämeni sykkeen. Odotin ja odotin. Ja loppujen lopuksi en kuullutkaan auton ääntä, vaan viiden pojan askeleet. Minut tempaistiin maasta ja minua alettiin raahata muualle. Pyristelin vastaan, mutta minulla ei ollut mahdollisuuksia viittä lihaksikasta poikaa vastaan. Minut paiskattiin maahan ja näin hurjistuneen Tinon. Sain ensimmäisen iskun mahaani. Haukoin henkeäni, kun toinen isku tuli kylkeen. –Mitä se pikkuhuora siinä inisee, ylös siitä! hän karjui. Yritin nousta mutta minua potkaistiin sääreen. Vajosin takaisin kovalle asfaltille. –Toivottavasti otat opiksesi ettei minun kanssa temppuilla, Toni ärjyi ja antoi minulle pari iskua takaraivoon. –Mitä helvettiä te teette! kuului tuttu ääni. Potkut ja lyönnin taukosivat ja kaikki tuijottivat Nikoa joka seiso uhmakkaana parin metrin päässä meistä. Hän harppoi lähemmäksi otsa syvissä rypyissä ja vihan naamio kasvoilla. –Jos te ette jätä Zaphriinaa heti rauhaan, minä hälytän poliisit, hän sanoi ja roikutti puhelintaan kädessään. Tinon kasvot vääristyivät ja hän yritti iskeä Nikoa nyrkillä kasvoihin. Niko sieppasi nyrkin käteensä ja väänsi sen Tinon selän taakse. Hän vangitsi Tinon otteeseen ja kuiskasi tälle jotain. Tino yritti turhaan vapautua ja Niko pakotti hänet kuuntelemaan. Kun viimein Tino nyökkäsi, Niko päästi hänet menemään. –Mennään, Tino sanoi porukalleen ja he laahustivat jonnekin muualle. Pitelin vertavuotavaa poskeani ja katsoin Nikoa kummissani silmiin. Vihan naamio oli kadonnut, ja sen tilalle oli kasvanut lempeä ja suojelevainen ilme. Pääsin hänen avullaan pystyyn ja hän talutti minut penkille istumaan. –Oletko kunnossa? hän kysyi. Nyökkäsin. –Kiitos Niko, kuiskasin hiljaa. Nikon kasvoja korosti vino hymy, joka ei kuitenkaan ollut iloinen. –Anteeksi siitä takista, en

tiennyt että sinä joutuisit siitä ongelmiin. Se ei todellakaan ollut tarkoitukseni. –Äh tämä on jo tuttua, vähättelin. Tulin siihen tulokseen, että äitini ei ollut tulossa hakemaan minua. –Täytyy tästä varmaan mennä kotiin, sanoin ja nousin ylös. Parahdin, kun paino laski kipeälle jalalleni ja Niko sieppasi minusta kiinni. –Et sinä tuossa kunnossa mihinkään mene, minä kyyditsen sinut. Hän talutti minut mopoautolleen. –Äiti ei kyllä pidä tästä, mutisin. –Eiköhän hän aseta nuo sinun jälkesi etusijalle, Niko sanoi ja starttasi auton. Tuhahdin. –Luultavasti hän asettaa Fariinan päivällisen etusijalle, sanoin. Niko kääntyi katsomaan minua liikennevaloissa. –Eikö sinun äitisi tiedä tästä? hän kysyi. –Tietää, mutta ei hän tee mitään, sanoin ja huomasin miten mukavalta tuntui jutella äidistä jonkun kanssa. –Kummallista, mitä se sinun äitisi oikein ajattelee, Niko mutisi puoliääneen. Kohautin olkapäitäni. –Mistä sinä tiesit nimeni? kysyin. –En muista sanoneeni sitä sinulle. Niko virnisti: –Satuinpahan vain kuulemaan sen jostain, hän vastasi salaperäisesti. Neuvoisin Nikolle reitin kotiin. Saavuimme kotipihalleni ja olin juuri aikeissa nousta autosta, kun Niko tarttui kädestäni. –Zaphriina, älä anna muiden rynnätä ylitsesi. Älä alistu muiden haukuille, vaan näytä, että sinullakin on tunteet. Normaalisti ärsyyntyisin tällaisista kommenteista, mutta nyt tunsin vain saavani niistä uudenlaista voimaa. –Kiitos Niko, ihan oikeasti, sanoin ja hetken mielijohteesta kumarruin painamaan suukon hänen poskelleen. Nikon naama venyi mahtavaan ylimieliseen virneeseen. Enempää odottelematta lähdin linkuttamaan kohti kotiovea. Niko vilkutti hyvästiksi ja kaarsi pois pihastamme. Olin pienen hetken ajan onnellinen, mutta lähestyttyäni ovea tuttu lannistava tunne valtasi minut. Laahustin sisään ja katosin huoneeseeni. En välittänyt nähdä äitiä tai Fariinaa. Kävin läksyjen kimppuun, vaikka niiden tekemisestä ei oikein tullut mitään. Ajattelin Nikoa. En voinut maata sängyllä, sillä minuun sattui vielä melko paljon. Kuitenkin kipu tuntui lientyvän ja sen tilalle syntyi tunne jota en ollut koskaan tuntenut. Minä olin ihastunut.